

Vec C-384/09

Prunus SARL a Polonium SA

proti

Directeur des services fiscaux

(návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Tribunal de grande instance de Paris)

„Priame dane – Voľný pohyb kapitálu – Článok 64 ZFEÚ – Právnické osoby so sídlom v treťom štáte – Vlastníctvo nehnuteľností nachádzajúcej sa v členskom štáte – Daň z trhovej hodnoty týchto nehnuteľností – Nepriznanie oslobodenia od dane – Posúdenie vo vzťahu k zámorským krajinám a územiám – Boj proti daňovým podvodom – Solidárna zodpovednosť“

Abstrakt rozsudku

1. Voľný pohyb kapitálu – Ustanovenia Zmluvy – Územná pôsobnosť – Zámorské krajiny a územia – Ich zahrnutie v postavení tretích štátov

(Článok 63 ZFEÚ)

2. Voľný pohyb kapitálu – Obmedzenia pohybu kapitálu do tretích krajín alebo z tretích krajín – Obmedzenia existujúce k 31. decembru 1993 – Daň z trhovej hodnoty nehnuteľností

(Článok 63 a článok 64 ods. 1 ZFEÚ)

1. Vzhľadom na neobmedzenú územnú pôsobnosť článku 63 ZFEÚ treba dospieť k záveru, že tento článok sa určite uplatňuje aj na pohyb kapitálu smerom do zámorských krajín a území (ZKÚ) a z týchto krajín.

Na ZKÚ sa však vzťahujú osobitné ustanovenia pre pridruženie stanovené v štvrtej časti Zmluvy, takže sa na ne, s výnimkou výslovného odkazu, neuplatňujú všeobecné ustanovenia Zmluvy, ktorých územná pôsobnosť je obmedzená na členské štáty. Na ZKÚ sa teda vzťahujú ustanovenia práva Únie analogicky ako na členské štáty, len ak je takéto stotožnenie ZKÚ s členskými štátmi výslovne stanovené v práve Únie.

Zmluvy EÚ a FEÚ však neobsahujú žiaden výslovný odkaz na pohyb kapitálu medzi členskými štátmi a ZKÚ. Z toho vyplýva, že ZKÚ využívajú liberalizáciu pohybov kapitálu podľa článku 63 ZFEÚ v postavení tretích štátov.

(pozri body 20, 29 – 31)

2. Článok 64 ods. 1 ZFEÚ treba vykladať v tom zmysle, že článok 63 ZFEÚ nebráni uplatneniu vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá existovala k 31. decembru 1993, ktorá poskytuje oslobodenie od dane z trhovej hodnoty nehnuteľností nachádzajúcich sa na území členského štátu Európskej únie spoločnostiam so sídlom v tomto štáte a ktorá v prípade spoločností so sídlom na území zámorskej krajiny alebo územia podmieňuje túto možnosť existenciou dohody o administratívnej pomoci v boji proti daňovým podvodom a únikom uzavretej medzi uvedeným členským štátom a týmto územím alebo skutočnosťou, že podľa zmluvy obsahujúcej ustanovenie o zákaze diskriminácie z dôvodu štátnej príslušnosti nesmú byť tieto právnické osoby zdaňované

viac ako spoločnosti so sídlom na území tohto členského štátu.

(pozri bod 38 a výrok)

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 5. mája 2011 (*)

„Priame dane – Voľný pohyb kapitálu – Článok 64 ZFEÚ – Právnické osoby so sídlom v treťom štáte – Vlastníctvo nehnuteľností nachádzajúcej sa v členskom štáte – Daň z trhovej hodnoty týchto nehnuteľností – Nepriznanie oslobodenia od dane – Posúdenie vo vzťahu k zámorským krajinám a územiám – Boj proti daňovým podvodom – Solidárna zodpovednosť“

Vo veci C-384/09,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Tribunal de grande instance de Paris (Francúzsko) z 9. septembra 2009 a doručený Súdnemu dvoru 29. septembra 2009, ktorý súvisí s konaním:

Prunus SARL,

Polonium SA

proti

Directeur des services fiscaux,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory K. Lenaerts, sudcovia D. Šváby, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász a G. Arestis (spravodajca),

generálny advokát: P. Cruz Villalón,

tajomník: R. Ferež, referentka,

so zreteňom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 23. septembra 2010,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

- Prunus SARL a Polonium SA, v zastúpení: P. Guillet a E. Clément, avocats,
- francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues, A. Adam a J.-S. Pilczer, splnomocnení zástupcovia,
- belgická vláda, v zastúpení: J.-C. Halleux a M. Jacobs, splnomocnení zástupcovia,

- dánska vláda, v zastúpení: B. Weis Fogh, splnomocnená zástupkyňa,
 - estónska vláda, v zastúpení: L. Uibo, splnomocnený zástupca,
 - španielska vláda, v zastúpení: M. Muñoz Pérez, splnomocnený zástupca,
 - talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato,
 - holandská vláda, v zastúpení: C. Wissels a B. Koopman, splnomocnené zástupkyne,
 - švédsko, v zastúpení: A. Falk a C. Meyer-Seitz, splnomocnené zástupkyne,
 - vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: H. Walker, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Ford, barrister,
 - Európska komisia, v zastúpení: R. Lyal a J.-P. Keppenne, splnomocnení zástupcovia,
- po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 9. decembra 2010,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 63 a nasl. ZFEÚ. Otázky položené v tejto veci sa týkajú najmä určení, či francúzska daň z trhovej hodnoty nehnuteľného majetku nachádzajúceho sa vo Francúzsku, ktorý vlastní spoločnosť usadená v členskom štáte, sa uplatňuje aj v prípade, že spoločnosť je usadená v zámorských krajinách a územiach (ďalej len „ZKÚ“), v predmetnej veci na Britských Panenských ostrovoch, a ďalej či solidárna zodpovednosť za zaplatenie tejto dane, ktorú má každá právnická osoba, ktorá stojí medzi dlžníkom uvedenej dane a nehnuteľnosťami nachádzajúcimi sa vo Francúzsku, predstavuje obmedzenie voľného pohybu kapitálu.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Prunus SARL (ďalej len „Prunus“) a Polonium SA (ďalej len „Polonium“) a generálnym riaditeľom daňového úradu a riaditeľom daňovej správy v Aix-en-Provence (ďalej spoločne len „francúzske daňové orgány“) vo veci zaplatenia dane, ktorú mala spoločnosť Prunus zaplatiť ako solidárny dlžník z dôvodu vyrubenia dane z trhovej hodnoty nehnuteľného majetku vlastneného vo Francúzsku právnickými osobami (ďalej len „daň 3 %“) dvom spoločnostiam, ktoré majú podiel na základnom imaní spoločnosti Prunus.

Právny rámec

Právo Únie

3 Dňa 25. júla 1991 prijala Rada rozhodnutie 91/482/EHS o pridružení zámorských krajín a území k Európskemu hospodárskemu spoločenstvu [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 263, s. 1, ďalej len „šieste rozhodnutie ZKÚ“), ktoré sa uplatňovalo do 1. decembra 2001.

4 Pokiaľ ide o pohyb kapitálu, článok 180 ods. 1 šiesteho rozhodnutia ZKÚ stanovuje:

„Pokiaľ ide o pohyb kapitálu spojený s investovaním a bežnými platbami, príslušné orgány ZKÚ a členských štátov Spoločenstva sa v oblasti devízových operácií zdržia prijatia opatrení, ktoré by boli nezlučiteľné s ich povinnosťami vyplývajúcimi z uplatnenia ustanovení tohto rozhodnutia v oblasti obchodu s tovarmi a službami, usadzovania a priemyselnej spolupráce. Tieto povinnosti

však nebránia zavedeniu nevyhnutných ochranných opatrení z dôvodov spojených so závažnými ekonomickými ťažkosťami alebo závažnými problémami platobnej bilancie.“ [neoficiálny preklad]

5 Dňa 27. novembra 2001 prijala Rada rozhodnutie 2001/822/ES o pridružení zámorských krajín a území k Európskemu spoločenstvu („rozhodnutie o pridružení zámoria“) (Ú. v. ES L 314, s. 1; Mim. vyd. 11/038, s. 319, ďalej len „siedme rozhodnutie ZKÚ“), ktoré nadobudlo účinnosť 2. decembra 2001.

6 Pokiaľ ide o pohyb kapitálu, článok 47 ods. 1 písm. b) siedmeho rozhodnutia ZKÚ stanovuje, že bez dopadu na odsek 2 tohto článku, „pokiaľ ide o transakcie na kapitálový účet platobnej bilancie, členské štáty a orgány ZKÚ neuložia obmedzenia na voľný pohyb kapitálu pre priame investície v spoločnostiach vytvorených v súlade so zákonmi hostiteľského členského štátu, krajiny alebo územia a na zabezpečenie toho, aby aktíva vytvorené takouto investíciou a akýkoľvek z toho pochádzajúci zisk môže byť vytvorený a vrátený do vlasti [a zaistí likvidáciu a repatriáciu aktív vytvorených týmito investíciami a akéhokoľvek z nich pochádzajúceho zisku – neoficiálny preklad]“. Odsek 2 tohto článku stanovuje, že Európska únia, členské štáty a ZKÚ môžu okrem iného prijať opatrenia stanovené *mutatis mutandis* v článku 64 ZFEÚ v súlade s podmienkami v nej stanovenými.

Vnútroštátne právo

7 Článok 990 D a nasledujúce francúzskeho code général des impôts (všeobecný daňový zákonník, ďalej len „CGI“) patrí medzi opatrenia, ktoré francúzsky zákonodarca prijal na účely boja proti určitým formám daňových únikov.

8 Článok 990 D CGI v znení uplatniteľnom na skutkový stav sporu vo veci samej stanovuje:

„Právnické osoby, ktoré priamo alebo sprostredkovane vlastnia jednu alebo viac nehnuteľností nachádzajúcich sa vo Francúzsku alebo sú držiteľmi vecných práv k takýmto nehnuteľnostiam, sú povinné platiť ročne daň vo výške 3 % z trhovej hodnoty takýchto nehnuteľností alebo práv.

Za osobu, ktorá sprostredkovane vlastní alebo má právo k nehnuteľnostiam vo Francúzsku, sa považuje každá právnická osoba, ktorá má podiel v akejkoľvek forme alebo výške v právnickej osobe, ktorá je vlastníkom tohto majetku alebo práv alebo držiteľom podielu v tretej právnickej osobe, ktorá je sama vlastníkom majetku alebo práv alebo sprostredkovateľom v reťazci podielov. Toto ustanovenie sa uplatňuje bez ohľadu na počet sprostredkujúcich právnických osôb.“

9 Článok 990 E CGI v znení uplatniteľnom na skutkový stav sporu vo veci samej stanovuje:

„Dani uvedenej v článku 990 D nepodliehajú:

1. Právnické osoby, ktorých nehnuteľné aktíva v zmysle článku 990 D nachádzajúce sa vo Francúzsku predstavujú menej než 50 % francúzskych aktív. Na účely tohto ustanovenia nie sú v nehnuteľných aktívach zahrnuté aktíva, ktoré právnické osoby uvedené v článku 990 D alebo sprostredkujúce osoby určili na vlastnú zárobkovú činnosť okrem činnosti týkajúcej sa nehnuteľností.

2. Právnické osoby, ktoré majú svoje sídlo v krajine alebo na území, ktoré uzavreli s Francúzskom dohodu o administratívnej pomoci v boji proti daňovým podvodom a únikom a ktoré každý rok najneskôr 15. mája oznámia na mieste stanovenom výnosom uvedeným v článku 990 F umiestnenie, opis a hodnotu nehnuteľností vo svojom vlastníctve k 1. januáru, totožnosť a adresy svojich spoločníkov k tomu istému dátumu a počet akcií alebo podielov, ktoré sú v držbe každého

z nich.

3. Právnické osoby, ktoré majú miesto skutočného vedenia vo Francúzsku, a iné právnické osoby, ktoré na základe zmluvy nesmú podliehať väšiemu daťovému zaťaženiu, pokiaľ každoročne oznámia alebo prevezmú a dodržia povinnosť oznámiť daťovému úradu na jeho vyžiadanie umiestnenie a opis nehnuteľností vo vlastníctve k 1. januáru, totožnosť a adresy svojich akcionárov, spoločníkov alebo iných členov, počet akcií alebo iných práv, ktoré sú v držbe každého z nich, a dôkazy o ich pobyte na daťové účely. Povinnosť sa prijíma dňom, keď právnická osoba nadobudla nehnuteľnosť alebo právo k nej, alebo podiel uvedený v článku 990 D, alebo najneskôr 15. mája 1993 pre nehnuteľnosti, práva alebo podiely, ktoré už sú v držbe alebo vo vlastníctve k 1. januáru 1993;

...“

10 Článok 990 F CGI v znení uplatniteľnom na skutkový stav sporu vo veci samej stanovuje:

„Dani podlieha nehnuteľný majetok vo vlastníctve k 1. januáru daného daťového roka s výnimkou nehnuteľností riadne zapísaných v majetku právnických osôb, ktoré pôsobia ako obchodníci s nehnuteľnosťami alebo stavební investori. Ak existuje režazenie podielov, dlžníkom dane je každá právnická osoba, ktorá je v režazci podielov najbližšie k nehnuteľnosti alebo k právam z nehnuteľností a ktorá nie je oslobodená od dane podľa článku 990 E bodov 2 alebo 3. Každá právnická osoba, ktorá stojí medzi dlžníkom dane a nehnuteľnosťami alebo právami k nehnuteľnostiam, je solidárne zodpovedná za zaplatenie tejto dane.

Právnická osoba, na ktorú sa napriek tomu, že dodržala záväzok stanovený v článku 990 E bode 3, uplatňuje dať stanovená v článku 990 D, môže byť oslobodená od tejto dane poíňajúc rokom, v ktorom oznámila daťovej správe informácie uvedené v tomto bode 3 a zaviazá sa znovu jej ich oznámiť neskôr na základe jej žiadosti.

Zdaniteľné osoby musia každoročne najneskôr do 15. mája oznámiť umiestnenie, opis a hodnotu predmetných nehnuteľností a práv k nehnuteľnostiam. Toto oznámenie je spolu so zaplatením dane predložené na mieste stanovenom výnosom ministra pre rozpočet.

Dať sa vyberá podľa pravidiel a so zárukami a sankciami uplatniteľnými na registračnú dať. Na dať sa tiež uplatňujú ustanovenia článku 223d A.

V prípade predaja nehnuteľnosti je zástupca stanovený v I článku 244a A zodpovedný za zaplatenie dane do výšky nezaplatenej časti k tomuto dátumu.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

11 Spoločnosť Polonium, holdingová spoločnosť založená podľa luxemburského práva, ktorá má sídlo v Luxemburgu, je 100 % vlastníkom spoločnosti Prunus so sídlom vo Francúzsku. Spoločnosť Polonium je vlastnená z 50 % spoločnosťami Lovett Overseas SA a Grebell Investments SA (ďalej len „Lovett a Grebell“), ktoré sú zaregistrované na Britských panenských ostrovoch.

12 V priebehu rokov 1998 až 2002 vlastnila spoločnosť Prunus priamo alebo sprostredkované niekoho nehnuteľností nachádzajúcich sa na francúzskom území.

13 Prunus a Polonium dodržali svoje oznamovacie povinnosti a boli oslobodené od zaplatenia dane vo výške 3 % podľa článku 990 E CGI.

14 Naopak, na spoločnosti Lovett a Grebell, posledné subjekty režazca úastí, sa táto dať z

trhovej hodnoty nehnuteľností vlastnených priamo alebo nepriamo vo Francúzsku spoločnosťou Prunus uplatnila v pomere 50 % na každú z nich, lebo nebola splnená nijaká podmienka na oslobodenie od dane stanovená v článku 990 E CGI.

15 Dňa 19. septembra 2005 a 24. januára 2006 vyzvala francúzska daňová správa spoločnosť Prunus ako solidárneho dlžníka dane vo výške 3 %, aby zaplatila daň, ktorú boli povinné zaplatiť spoločnosti Lovett a Grebell na základe platobných výmerov oznámených 7. mája 2003. Sťažnosti, ktoré podala spoločnosť Prunus 30. septembra 2005 a 8. februára 2006 boli rozhodnutím z 12. decembra 2006 zamietnuté. Spoločnosť Prunus sa proti tomuto rozhodnutiu odvolala na Tribunal de grande instance de Paris, aby bola ako solidárny dlžník zbavená povinnosti zaplatiť uvedenú daň za roky 2001 a 2002.

16 Tribunal de grande instance de Paris povolil spoločnosti Polonium na základe toho, že vlastní celé základné imanie spoločnosti Prunus, aby vstúpila do konania ako vedľajší účastník na podporu spoločnosti Prunus.

17 Vzhľadom na to Tribunal de grande instance de Paris rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Bráni článok 56 a nasl. ES právnej úprave, akou je právna úprava obsiahnutá v článku 990 D a nasl. všeobecného daňového zákonníka, ktorá poskytuje právnickým osobám so miestom skutočného vedenia vo Francúzsku, prípadne od 1. januára 2008 v členskom štáte Európskej únie, možnosť oslobodenia od spornej dane a ktorá v prípade právnických osôb miestom skutočného vedenia na území tretieho štátu podmieňuje túto možnosť existenciou dohody o administratívnej pomoci v boji proti daňovým podvodom a únikom uzavretej medzi Francúzskom a takýmto štátom alebo spoločnosťou, že podľa zmluvy obsahujúcej ustanovenie o zákaze diskriminácie z dôvodu štátnej príslušnosti nesmú byť tieto právnické osoby zdaňované viac ako právnické osoby miestom skutočného vedenia vo Francúzsku?

2. Bráni článok 56 a nasl. ES právnej úprave, akou je právna úprava obsiahnutá v článku 990 F všeobecného daňového zákonníka, ktorá umožňuje daňovým orgánom uznať za solidárne zodpovednú za odvod dane, ktorá je uvedená v článku 990 D a nasl. všeobecného daňového zákonníka, každú právnickú osobu, ktorá stojí medzi dlžníkom alebo dlžníkmi dane a nehnuteľnosťami alebo právami k nehnuteľnostiam?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

18 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či sa má zásada voľného pohybu kapitálu vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave, akou je vnútroštátna právna úprava vo veci samej, ktorá poskytuje oslobodenie od dane z trhovej hodnoty nehnuteľností nachádzajúcich sa na území členského štátu Európskej únie spoločnostiam so sídlom v tomto štáte a ktorá v prípade spoločností so sídlom na území ZKÚ podmieňuje túto možnosť existenciou dohody o administratívnej pomoci v boji proti daňovým podvodom a únikom uzavretej medzi uvedeným členským štátom a týmto územím alebo spoločnosťou, že podľa zmluvy obsahujúcej ustanovenie o zákaze diskriminácie z dôvodu miesta usadenia nesmú byť tieto právnické osoby zdaňované viac ako spoločnosti so sídlom na území členského štátu.

19 Keďže Britské panenské ostrovy, kde sú zaregistrované spoločnosti Lovett a Grebel, sa nachádzajú na zozname ZKÚ prílohy II Zmluvy FEÚ, treba preskúmať, či sa článok 63 ZFEÚ uplatňuje na pohyb kapitálu medzi členskými štátmi a ZKÚ.

20 V tejto súvislosti treba konštatovať, že článok 63 ZFEÚ zakazuje „všetky obmedzenia pohybu kapitálu medzi členskými štátmi navzájom a medzi členskými štátmi a tretími krajinami“. Vzhľadom na neobmedzenú územnú pôsobnosť uvedeného ustanovenia treba dospieť k záveru, že toto ustanovenie sa určite uplatňuje aj na pohyb kapitálu smerom do ZKÚ a zo ZKÚ.

21 Za týchto podmienok treba preskúmať, či právna úprava, ktorá je predmetom veci samej, môže narušiť voľný pohyb kapitálu.

22 Treba pripomenúť, že vnútroštátna právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, už bola preskúmaná Súdnym dvorom s ohľadom na článok 63 ZFEÚ v rozsudku z 11. októbra 2007, ELISA (C-451/05, Zb. s. I-8251), a na článok 40 Dohody o Európskom hospodárskom priestore z 2. mája 1992 (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 3; Mim. vyd. 11/019, s. 149) v rozsudku z 28. októbra 2010, Établissements Rimbaud (C-72/09, Zb. s. I-10659). Z už citovaného rozsudku ELISA (bod 60) vyplýva, že cezhraničná investícia do nehnuteľného majetku, akým je majetok vo veci samej, predstavuje pohyb kapitálu v zmysle článku 63 ZFEÚ.

23 V už citovaných rozsudkoch ELISA a Établissements Rimbaud už bolo rozhodnuté, že právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, predstavuje obmedzenie zásady voľného pohybu kapitálu v rozsahu, v akom sa na právnické osoby, ktoré nemajú miesto svojho vedenia vo Francúzsku, na rozdiel od ostatných osôb podbiehajúcich dani vzťahuje podľa článku 990 E bodov 2 a 3 CGI dodatočná podmienka, a to podmienka spočívajúca v existencii dohody uzavretej medzi Francúzskou republikou a dotknutým štátom. V prípade, ak takáto dohoda neexistuje, je právnická osoba, ktorá nemá svoje miesto vedenia vo Francúzsku, pozbavená možnosti úspešne žiadať o oslobodenie od 3 % dane podľa článku 990 D a článku 990 E bodov 2 a 3 CGI. Táto dodatočná podmienka je *de facto* spôsobilá viesť pre túto kategóriu právnických osôb k trvalému režimu neoslobodenia od uvedenej dane, čo robí investície do nehnuteľností vo Francúzsku pre spoločnosti – nerezidentov menej príťažlivými.

24 Je pravda, že vo veci samej nebola medzi Francúzskou republikou a Britskými panenskými ostrovmi podpísaná žiadna dohoda o administratívnej pomoci v boji proti daňovým podvodom a únikom a ani žiadna dohoda, podľa ktorej právnické osoby, ktoré nemajú sídlo vo Francúzsku, nesmú byť zdaňované viac ako právnické osoby, ktoré majú sídlo v tomto členskom štáte.

25 Z toho vyplýva, že právnické osoby, ktoré majú sídlo na Britských panenských ostrovoch, nemajú možnosť získať oslobodenie od 3 % dane. Z tohto dôvodu je investovanie do nehnuteľností vo Francúzsku menej príťažlivé pre spoločnosti – nerezidentov. Preto právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, predstavuje pre uvedené spoločnosti obmedzenie voľného pohybu kapitálu, ktoré v zásade článok 63 ZFEÚ zakazuje.

26 Treba však ešte overiť, či, tak ako tvrdí francúzska vláda a Európska komisia, možno také obmedzenie, o aké ide vo veci samej, považovať na základe uplatnenia článku 64 ods. 1 ZFEÚ za obmedzenie, ktoré existovalo k 31. decembru 1993.

27 V súlade s článkom 64 ods. 1 ZFEÚ zákaz obmedzení voľného pohybu kapitálu v zmysle článku 63 ZFEÚ sa netýka uplatňovania obmedzení vo vzťahu k tretím štátom, ktoré platili vo vnútroštátnom práve alebo v práve Únie k 31. decembru 1993, pokiaľ ide o pohyb kapitálu do tretích štátov alebo z týchto štátov týkajúci sa priamych investícií, ktorými sú okrem iného aj investície do nehnuteľností.

28 V tejto súvislosti treba najskôr určiť, či k ZKÚ treba na účely uplatnenia ustanovení Zmluvy týkajúcich sa voľného pohybu kapitálu pristupovať ako k členským štátom alebo ako k tretím štátom.

29 Po prvé je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že na ZKÚ sa vzťahujú osobitné ustanovenia pre pridruženie stanovené v štvrtej časti Zmluvy, takže sa na ne, s výnimkou výslovného odkazu, neuplatňujú všeobecné ustanovenia Zmluvy, ktorých územná pôsobnosť je obmedzená na členské štáty (pozri rozsudky z 12. februára 1992, Leplat, C-260/90, Zb. s. I-643, bod 10; z 28. januára 1999, van der Kooy, C-181/97, Zb. s. I-483, bod 37; z 22. novembra 2001, Holandsko/Rada, C-110/97, Zb. s. I-8763, bod 49, ako aj z 12. septembra 2006, Eman a Sevinger, C-300/04, Zb. s. I-8055, bod 46). Na ZKÚ sa teda vzťahujú ustanovenia práva Únie analogicky ako na členské štáty, len ak je takéto stotožnenie ZKÚ s členskými štátmi výslovne stanovené v práve Únie.

30 Treba však konštatovať, že Zmluvy EÚ a FEÚ neobsahujú žiaden výslovný odkaz na pohyb kapitálu medzi členskými štátmi a ZKÚ.

31 Z toho vyplýva, že ZKÚ využívajú liberalizáciu pohybov kapitálu podľa článku 63 ZFEÚ v postavení tretích štátov.

32 Takýto výklad je podporený ustanoveniami siedmeho rozhodnutia ZKÚ, ktoré bolo prijaté v momente, keď došlo k liberalizácii pohybu kapitálu vo vzťahu k tretím štátom. Článok 47 uvedeného rozhodnutia vo svojom odseku 2 stanovuje, že článok 64 ZFEÚ sa uplatňuje *mutatis mutandis* na ZKÚ.

33 Ďalej treba preskúmať, či také obmedzenie, aké vyplýva z právnej úpravy vo veci samej, ktorá sa týka investícií do nehnuteľností, možno považovať za obmedzenie, ktoré existovalo k 31. decembru 1993.

34 V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že pojem obmedzenie platné k 31. decembru 1993 predpokladá, že právny rámec, do ktorého dotknuté obmedzenie patrí, bol súčasťou právneho poriadku dotknutého členského štátu nepretržite od tohto dátumu. Ak by to totiž bolo inak, členský štát by mohol kedykoľvek opätovne zaviesť obmedzenia pohybu kapitálu do tretích štátov alebo z nich, ktoré vo vnútroštátnom právnom poriadku platili k 31. decembru 1993, ale ktoré neboli zachované (rozsudok z 18. decembra 2007, A, C-101/05, Zb. s. I-11531, bod 48).

35 Zo spisu predloženého súdnemu dvoru vyplýva, že právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, bola prijatá zákonom č. 92-1376 z 30. decembra 1992, o rozpočte na rok 1993 (JORF č. 304 z 31. decembra 1992), ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 1993. Obmedzenie voľného pohybu kapitálu pochádzajúceho zo ZKÚ vyplývajúce z tejto právnej úpravy teda existovalo pred 31. decembrom 1993 stanoveným v článku 64 ods. 1 ZFEÚ.

36 Okrem toho nebolo spochybnené, že v znení právnej úpravy účinnej k 31. decembru 1993 a právnej úpravy, ktorá sa uplatňovala v zdaňovacích obdobiach 2001 a 2002, o ktoré ide v spore vo veci samej, je len niekoľko redakčných rozdielov, ktoré nijako neovplyvňujú logiku právneho rámca, ktorý bol súčasťou právneho poriadku dotknutého členského štátu nepretržite od 31. decembra 1993.

37 Z toho vyplýva, že obmedzenia vyplývajúce z vnútroštátnej právnej úpravy, o akú ide vo veci samej, sú, pokiaľ ide o ZKÚ, prípustné podľa článku 64 ods. 1 ZFEÚ.

38 Za týchto podmienok treba na prvú položenú otázku odpovedať, že článok 64 ods. 1 ZFEÚ

treba vykladať v tom zmysle, že článok 63 ZFEÚ nebráni uplatneniu vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá existovala k 31. decembru 1993, ktorá poskytuje oslobodenie od dane z trhovej hodnoty nehnuteľností nachádzajúcich sa na území členského štátu Únie spoločnostiam so sídlom v tomto štáte a ktorá v prípade spoločností so sídlom na území ZKÚ podmieňuje túto možnosť existenciou dohody o administratívnej pomoci v boji proti daňovým podvodom a únikom uzavretej medzi uvedeným členským štátom a týmto územím alebo skutočnosťou, že podľa zmluvy obsahujúcej ustanovenie o zákaze diskriminácie z dôvodu štátnej príslušnosti nesmú byť tieto právnické osoby zdaňované viac ako spoločnosti so sídlom na území daného členského štátu.

O druhej otázke

39 Vzhľadom na vyššie uvedené nie je potrebné odpovedať na druhú otázku.

O trovách

40 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Článok 64 ods. 1 ZFEÚ treba vykladať v tom zmysle, že článok 63 ZFEÚ nebráni uplatneniu vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá existovala k 31. decembru 1993, ktorá poskytuje oslobodenie od dane z trhovej hodnoty nehnuteľností nachádzajúcich sa na území členského štátu Európskej únie spoločnostiam so sídlom v tomto štáte a ktorá v prípade spoločností so sídlom na území zámorských krajín a území podmieňuje túto možnosť existenciou dohody o administratívnej pomoci v boji proti daňovým podvodom a únikom uzavretej medzi uvedeným členským štátom a týmto územím alebo skutočnosťou, že podľa zmluvy obsahujúcej ustanovenie o zákaze diskriminácie z dôvodu štátnej príslušnosti nesmú byť tieto právnické osoby zdaňované viac ako spoločnosti so sídlom na území daného členského štátu.

Podpisy

* Jazyk konania: francúzština.